

Chương thứ 17

VÔ CỤC LÃO NHÂN

Ngõ chỉ là nơi nấp tạm nên Mạnh Đạt Nhân hoàn toàn bất ngờ khi vừa lách vào khe đá chợt nghe tiếng người chỉ điểm :

- Phía bên tả có lối thoát thân. Mau theo ta !

Mạnh Đạt Nhân giật mình. Và nếu không sợ gây kinh động lẫn hoài nghi cho lão họ Tạ có lẽ Mạnh Đạt Nhân phải kêu thành tiếng tính danh của nhân vật vừa có lời chỉ điểm.

Kịp trấn tĩnh, Mạnh Đạt Nhân vội tuân theo lời chỉ điểm nọ.

Sau khi ngoặt người về phía tả, vốn là một ngách đá có địa hình hiểm trở, Mạnh Đạt Nhân lập tức nhìn thấy nhân vật nọ đang thoăn thoắt đi trước dẫn đường.

Chân bước theo, Mạnh Đạt Nhân lại thầm lo lắng và chuẩn bị sẵn những lời đối đáp vì biết nhân vật nọ thế nào cũng nêu những nghi vấn khó thể chối cãi.

Đi theo nhân vật đó một lúc lâu, vượt qua nhiều chỗ ngoặt bất ngờ, cuối cùng Mạnh Đạt Nhân cũng nhận ra đó là lối thoát thân thật sự.

Và Mạnh Đạt Nhân thật sự ngạc nhiên khi một lần nữa phát hiện bản thân lại đang hiện diện ở ngay phía sau Tam Điệp Cốc, và chỉ cách khu vực - mà Mạnh Đạt Nhân từng bị mỹ phụ trung niên môn chủ Thần Môn xô xuống độ mười trượng.

Cũng nghĩ đã đến chỗ an toàn, nhân vật nọ quay lại bĩu môi, nhìn Mạnh Đạt Nhân :

- Người có bản lĩnh cao thâm thật đấy ! Hừ !

Mạnh Đạt Nhân cười gượng :

- Bạch cô nương...

Không để Mạnh Đạt Nhân kịp giải thích, nữ nhân họ Bạch hậm hực hỏi luôn một hồi :

- Người còn biết đến Bạch Quan Nguyệt ta nữa sao ? Nào, nói đi ! Bản lĩnh của người rõ ràng cao thâm hơn ta, cứ sao trước đây cứ giả vờ ? Phải chăng đại sư huynh ta đã ngờ đúng ? Kỳ thực người làm như thế hoàn toàn là có mưu đồ bất lợi đối với ta ? Lại còn gọi ta là chủ nhân, người cười cợt ta và chỉ xem ta là một nha đầu ngu ngốc ? Người giỏi lắm, Mạnh Đạt Nhân !

Mạnh Đạt Nhân nghiêm mặt nhìn nàng :

- Cô nương nói đã xong chưa ? Sao cô nương chỉ biết trách người mà không tự xét lại hành vi bản thân ? Và tại hạ chỉ cần cô nương hãy xét lại mỗi một điều thôi. Đó là tại Hắc Thạch Đảo, chuyện gì sẽ xảy ra nếu tại hạ

khăng khăng bảo võ công của tại hạ cao minh hơn cô nương ? Nào, hãy đặt vào tình trạng đó, cô nương thử đoán xem nào ?

Bạch Quan Nguyệt tuy có tính khí ương bướng nhưng không phải vì thế mà không biết suy nghĩ.

Nàng cau mặt :

- Ngươi muốn nói ta sẽ không chấp nhận sự thật và giữa ta và ngươi rồi sẽ xảy ra giao đấu ?

Mạnh Đạt Nhân lắc đầu :

- Cũng không đến nỗi như vậy. Có chăng, đối với cô nương, tại hạ nếu không phải là quái nhân thì cũng là người được thủy trại Hoàng Hà phái đến để tìm cách dò xét cô nương. Và hậu quả là tại hạ sẽ khó cùng cô nương chung lưng hiệp lực nghĩ kế tự giải thoát. Chi bằng tại hạ cứ giả vờ như thế mà hay.

- Hừ ! Chỉ hay với ngươi, nào có hay gì với ta. Nói đi, sao sau đó ngươi vẫn cứ vờ kém cỏi, buột ta phải vì ngươi mà chậm trễ trình ?

Mạnh Đạt Nhân mỉm cười :

- Đã vờ thì phải vờ như thật. Tại hạ ngại phải đối đầu với phản ứng của cô nương, như lúc này chẳng hạn. Không lẽ cô nương không tự biết cô nương sẽ giận dữ như thế nào nếu tại hạ để cô nương phát giác sự thật ?

Nàng bĩu môi :

- Nhưng cuối cùng sự thật vẫn là phơi bày. Ngươi nói đi, ngươi làm như thế có mưu đồ gì ?

Mạnh Đạt Nhân nhún vai :

- Hoàn toàn không có mưu đồ, ngoại trừ...

Nàng nôn nóng :

- Sao ?

- Đại trượng phu không thể bội tín, tại hạ đã hứa cùng cô nương đến đối mặt với Địa Khuyết Cung, và người có hành vi quang minh lỗi lạc như tại hạ đâu có ngại cùng Địa Khuyết Cung đối mặt ? Như vậy có gì tại hạ không cùng đến Tam Điệp Cốc với cô nương ?

Mạnh Đạt Nhân vừa dứt lời, từ một chỗ khuất cạnh đó bỗng có thanh âm trầm hùng vang lên :

- Hay cho bốn chữ quang minh lỗi lạc, khiến lão hủ không thể cùng thiếu hiệp luận bàn về đôi điều nghi vấn.

Bạch Quan Nguyệt nhìn về phía đó :

- Sư bá tổ ? Lão nhân gia sao cũng đến đây ?

Mạnh Đạt Nhân lạnh khấp người khi chạm phải thần quang lấp lánh từ đôi mục quang của một lão nhân có cốt cách phi phàm và có dáng dấp tiên phong đạo cốt.

Khiếp sợ trước đôi thần quang đó, Mạnh Đạt Nhân chột bước lùi :

- Lão là...

Mạnh Đạt Nhân chột nghe Bạch Quan Nguyệt nạt ngang :

- Đây là sư bá tổ của ta, Vô Cực Lão Nhân. Người không được vô lễ. Mạnh Đạt Nhân nuốt lại lời định nói, vì suýt nữa đã gọi thẳng lão là cung chủ Thiên Tàn Cung như đã khám phá.

Vô Cực Lão Nhân xua tay với Bạch Quan Nguyệt, ra vẻ độ lượng hơn người :

- Đừng trách y như vậy vì kẻ không biết không có tội. Ở đây đã có lão hủ, tiểu liêu đầu người có thể đi được rồi.

Lo sợ Mạnh Đạt Nhân vội kêu :

- Không cần nhu vậy ! Hoặc Bạch cô nương lưu lại, hoặt tại hạ sẽ bỏ đo nếu Bạch cô nương cũng bỏ đi.

Bạch Quan Nguyệt kinh ngạc :

- Người sợ Địa Khuyết Cung đến thế sao ? Yên tâm đi, chuyện của người ta đã nói với gia sư. Và ngay bây giờ, nếu đã có sư bá tổ ta ở đây, người càng không nên sợ.

Mạnh Đạt Nhân chột lù thêm hai bước nữa :

- Cung chủ Địa Khuyết Cung dẫn sao cũng sắp là minh chủ võ lâm, tại hạ thậ không phải nếu để Côn luân vì tại hạ phải chịu hệ lụy. Tại hạ đành thâm tạ ơn cứu mạng vừa rồi, xin cáo biệt !

Đoạn Mạnh Đạt Nhân quay người từ từ bỏ đi.

Có lẽ Bạch Quan Nguyệt định ngăn lại, Mạnh Đạt Nhân chột nghe Vô Cực Lão Nhân lên tiếng :

- Cứ để y đi, Quan Nguyệt ! Cũng không thể trách y một khi Tạ Bất Nghi đã làm y khiếp sợ.

Dù bất phục khi nghe Vô Cực Lão Nhân nói như vậy nhưng đối với Mạnh Đạt Nhân, được đi thoát là đủ lắm rồi, nên cước bộ được dịp đi nhanh hơn.

... Đến khi Tam Điệp Cốc chỉ còn là một dãy mờ xa ở phía sau, lúc Mạnh Đạt Nhân định dừng lại và tìm chỗ nghỉ chân thì thanh âm của Vô Cực Lão Nhân lại khẽ vang lên ngay phía sau :

- Chạy một mạch ngoài năm mươi dặm không một lần ngừng nghỉ, xem ra việc người am hiểu Hồi Phong Tuyệt Thức như Tạ Bất Nghi hô hoán rất có thể là sutherland.

Mạnh Đạt Nhân quay lại nhìn lão nhân Vô Cực bàng ánh mắt thất vọng :

- Lão không hổ danh cung chủ Thiên Tàn Cung, công phu quả nhiên đã đạt mức tối thượng. Hà...

Cũng nhu công phu võ học, công phu hàm dưỡng của Vô Cực Lão Nhân quả nhiên cũng đạt mức thượng thừa.

Lão vẫn thản nhiên, không giận dữ cho dù chưa thừa nhận lời của Mạnh Đạt Nhân là đúng. Lão hỏi :

- Vì sao người bảo lão hủ là cung chủ Thiên Tàn Cung ?

Biết sẽ vô vọng nếu định đối phó với lão như đã đối phó với Tạ Bất Nghi, Mạnh Đạt Nhân đành chọn giải pháp tùy cơ ứng biến. Mạnh Đạt Nhân cười nhẹ :

- Đã có lần tại hạ cùng Bạch Quan Nguyệt bị Thiên Tàn Cung chặn lối. Qua thanh âm, cũng như qua thái độ có phần nương nhẹ của cung chủ dành cho Bạch Quan Nguyệt, đâu có gì lạ nếu tại hạ đề quyết lão chính là cung chủ Thiên Tàn Cung ?

Lão Nhân Vô Cực gật gù :

- Và ngươi đã đem điều này nói cho Bạch Quan Nguyệt biết ?

Cảm nhận đó là lời đe dọa ngấm ngấm, Mạnh Đạt Nhân lắc đầu :

- Vậy thì chưa ! Vì tại hạ đâu thể hồ đồ nếu chưa kiểm chứng ?

- Ngươi đã kiểm chứng chưa ?

Nghĩ được cách thoát, Mạnh Đạt Nhân ung dung gật đầu :

- Đương nhiên đã kiểm chứng xong. Cũng may Địa Khuyết Cung vì muốn chiếm giữ địa vị độc tôn nên Tạ Bất Nghi đâu ngại giúp tại hạ hiểu rõ hư thực ?

Vô Cực Lão Nhân nhăn tít đôi mày bạc :

- Tạ Bất Nghi đã nói gì với ngươi ?

Nhẹ thở phào, Mạnh Đạt Nhân bảo :

- Rằng Địa Khuyết Cung chỉ cần chiếm hữu thêm mảnh bìa da của bí kíp Vạn Lưu là trọn bộ chân kinh, sẽ giúp Địa Khuyết Cung loại bỏ dần những phiền nhiễu do nhất cung nhị viện còn lại gây ra. Và rằng...

Khóe môi của Vô Cực Lão Nhân bỗng giật mạnh :

- Ngươi muốn nói Địa Khuyết Cung từ lâu đã chiếm giữ quyền chân kinh ?

- Ngoài mảnh bìa da hãy còn khiếm khuyết, thì...

Lão động nộ :

- Giới cho Từ Nhất Đông dám dối gạt ta ! Hừ ! Thảo nào mấy năm qua công phu của y càng lúc càng tăng tiến.

Thích thú vì đã khích nộ được đối phương, Mạnh Đạt Nhân cố nói thêm vào :

- Đâu riêng gì lão ? Cả mục Cổ Mỹ Kỳ và lão Nhất Trần viện chủ Bách Nhân Viện cũng bị...

Thật bất ngờ, Vô Cực Lão Nhân bỗng xạ mắt nhìn Mạnh Đạt Nhân :

- Ngươi đừng nghĩ vậy là ta mãi mãi chịu kém Địa Khuyết Cung. Đã có ngươi trong tay, ta lo gì không luyện được công phu Vạn Lưu ?

Mạnh Đạt Nhân kinh hoàng :

- Lão muốn ám chỉ điều gì ? Tại hạ...

Vô Cực Lão Nhân chột vờn tay ra :

- Ngươi bắt tất phải giả vờ ! Hãy ngoan ngoãn vâng lệnh ta, trao lại toàn bộ khâu quyết Vạn Lưu cho ta. Nào !

Vù...

Từ tâm chưởng của lão lập tức xuất hiện một luồng nhu phong, nhẹ nhàng vây tỏa khắp người Mạnh Đạt Nhân, cuốn lấy như lớp tơ mềm mại.

Mạnh Đạt Nhân cố thoát ra nhưng đành bất lực.

Lão nhân Vô Cực phì cười :

- Hồi Phong Chương của ta đâu thể để người vung vẩy ? Ha... ha...

Ba chữ Hồi Phong Chương lập tức giúp Mạnh Đạt Nhân liên tưởng đến câu hô hoán của Tạ Bất Nghi, khi lão Tạ đã cho Mạnh Đạt Nhân là người am hiểu Hồi Phong Tuyệt Thức.

Và điều này khiến Mạnh Đạt Nhân có thêm nhận thức kiên định, rằng các dấu vết được lưu lại trên vách động ở Tam Điệp Cốc không chỉ là những dấu vết tình cờ và vô dụng. Bởi từ một dấu vết tương tự, kết hợp với tư thế kỳ lạ từ một thi thể bị mất thủ cấp và đã bị vùi dưới bùn hàng trăm năm qua, không phải đã giúp Mạnh Đạt Nhân phát triển thành một tư thức, một chiêu thức được Tạ Bất Nghi gọi là Hồi Phong Tuyệt Thức đó sao ? Ý niệm đến với Mạnh Đạt Nhân nhanh như tia chớp lóe. Và với cảnh ngộ hiện giờ, toàn thân đang bị lớp cương nhu mềm mại của Vô Cực Lão Nhân vây bọc vô phương vung vẩy, một tư thế kỳ lạ của một thi thể không đầu khác bỗng hiển hiện trong tâm trí của Mạnh Đạt Nhân. Đó là một thi thể có tư thế cuộn tròn như thai nhi, có vẻ như muốn có tư thế như vậy để dễ dàng vùi càng sâu càng tốt vào lớp bùn hàu thủ cấp không bị hung thủ tiện ngang như những nhân vật trước đó mất thủ cấp.

Không cần biết thế đó có phù hợp vào lúc này hay không, Mạnh Đạt Nhân chỉ hiểu một điều là phải có phản ứng nào đó, dù vô tác dụng vẫn hơn là thúc thủ chịu trận.

Mạnh Đạt Nhân lập tức thôi vung vẩy kháng cự, đồng thời thu thân hình lại theo tư thế từng thấy.

Lớp nhu phong do Vô Cực Lão Nhân phát động tuy vẫn tồn tại nhưng dấu sao áp lực đang tác động vào Mạnh Đạt Nhân đã giảm đi nhiều, không còn làm cho Mạnh Đạt Nhân có cảm giác như bị bó rọ như trước.

Mừng rỡ, Mạnh Đạt Nhân định nhân cơ hội này, tìm cách thoát khỏi vòng nhu tỏa, bỗng nghe Vô Cực Lão Nhân kêu lên :

- Nhu Công trong Lương Nghi Nhị Nguyên của Võ Đang ? Người...

Đúng lúc lão nhân Vô Cực kêu, lớp nhu phong càng giảm thiểu đi nhiều, một bóng nhân ảnh chợt xuất hiện. Và từ bóng nhân ảnh này, hai kinh phân hai được phát ra, một nhắm vào lão nhân Vô Cực, một còn lại như muốn giúp Mạnh Đạt Nhân mau thoát khỏi vòng nhu tỏa.

Vù...

Bùng !

Mạnh Đạt Nhân bị chân kinh đẩy lăn tròn, khiến không thể nhận rõ nhân vật đã phát kinh trợ giúp là ai.

Nhưng tiếng quát động nộ của Vô Cực Lão Nhân vang lên, vô tình làm Mạnh Đạt Nhân biết rõ xuất xứ của nhân vật mới xuất hiện :

- Lại là bọn Thần Môn các người ! Lão cường đồ người muốn chết ? Đờ !

Vù...

Tiếp theo đó là tràng cười của nhân vật Thần Môn :

- Hồi Phong Chương của Côn Luân phái dĩ nhiên phải có chỗ lợi hại. Nhưng thiết nghĩ, nếu tôn giá không vận dụng công phu Thiên Tàn, e không đạt ý nguyện là đoạt mạng ta. Xem đây ! Ha... ha...

Vù...

Ầm !

Thanh âm quen tai, tròng cười quen tai, Mạnh Đạt Nhân vừa đứng bật dậy vừa kêu kinh ngạc :

- Đại trưởng lão...

Lời nói của Mạnh Đạt Nhân bị cắt ngang :

- Ở hướng Bắc có một khu rừng, bên tả khu rừng là một trang viện, tiểu tử ngươi hãy mau đến đó chờ lão phu.

Dứt lời, cũng thanh âm này vùng quất lên :

- Quả nhiên là công phu Thiên Tàn. Xem Cửu Trùng Chương đệ tam thức của ta...

Ào...

Mạnh Đạt Nhân trước khi bỏ chạy như lời đại trưởng lão Thần Môn chỉ điểm, vẫn kịp nhìn thấy cách phát chiêu giao đấu của hai nhân vật vào loại tuyệt đại thế nhân.

Vô Cực Lão Nhân đang hùng hổ phát kình, mỗi một kình đều trầm trọng như cả một núi Thái, đó là công phu từng tạo nên danh tiếng của Thiên Tàn Cung.

Ngược lại, đại trưởng lão Thần Môn có phần nào cân nhắc, chỉ thuận chiêu đỡ chiêu như để thăm dò thực lực của đối phương vậy.

Vù... Ầm !

Ào... Ầm !

Mạnh Đạt Nhân dù đi xa dần nhưng tiếng chạm kình vẫn âm ỉ lọt vào tai, cho Mạnh Đạt Nhân biết đó là trận tỷ đấu vô tiền khoáng hậu và cực kỳ lợi hại.

Mạnh Đạt Nhân cố ý lướt ngang khu rừng và cũng không tiến vào ngôi trang viện đang nhìn thấy như đã được chỉ điểm.

Mạnh Đạt Nhân dừng lại và tìm chỗ nấp cách ngôi trang viện không xa, sau đó vận dụng bí thuật Địa Thính để nghe ngóng.

Trong trang viện im lìm, ở phía khu rừng cũng vậy, thế nhưng Mạnh Đạt Nhân có cảm nhận mơ hồ rằng ở quanh đây như đang có nguy cơ tiềm tàng.

Còn chưa kịp tìm hiểu vì nguyên nhân nào lại có cảm giác như thế, Mạnh Đạt Nhân chợt nhìn thấy đại trưởng lão Thần Môn đang từ xa lao đến.

Không muốn lão phí công, từ chỗ nấp Mạnh Đạt Nhân bước ra :

- Lão trượng ! Tại hạ đang ở đây.

Thái độ của lão nhân thật kỳ lạ, không hề biểu lộ vui mừng thường có của những người xa nhau đã lâu nay may mắn được gặp lại.

Lão hỏi kèm với cái hắt đầu :

- Sao ngươi không tiến vào trong đó như lão phu đã dặn ?

Không thể bảo đó là vì bản thân chợt có cảm nhận bất an, Mạnh Đạt Nhân đành khóa lấp bằng cách hỏi lảng sang chuyện khác :

- Trận đấu đã như thế nào ? Lão trượng chiếm phần thắng hay ...

Vị đại trưởng lão của Thần Môn chợt chép miệng :

- Mạnh Đạt Nhân ! Sao ngươi cố ý che giấu lão phu ? Bí kíp Vạn Lưu ngươi vừa thu hồi hay bấy lâu nay vẫn do ngươi cất giữ ?

Mạnh Đạt Nhân không thể không nhận thấy cách xưng hô của lão đã thay đổi. Nếu trước kia vì trân trọng, lão luôn miệng gọi Mạnh Đạt Nhân là thiếu hiệp, thì bây giờ lối xưng hô của lão không còn chút nào sự trân trọng đó nữa. Và nguyên nhân phải chăng là vì bí kíp Vạn Lưu Quy Tông ? Mạnh Đạt Nhân cười gượng :

- Tại hạ chưa thu hồi và cũng không từng cất giữ. Sao lão trượng phải nghi vấn tại hạ ?

Lão bật cao giọng :

- Vậy Hồi Phong Tuyệt Thức lão phu nghe ngươi có am tường, và Nhu Công Lưỡng Nghi Nhị Nguyên tận mắt lão phu nhìn thấy ngươi vận dụng, những loại công phu này từ đâu ngươi có ?

Gặp lại đại trưởng lão Thần Môn nên Mạnh Đạt Nhân có ý mừng và định đem chuyện có liên quan đến cái chết của nhị trưởng lão để nói cho lão nghe thì những câu chất vấn của lão khiến cho Mạnh Đạt Nhân không còn cơ hội đề cập đến.

Mạnh Đạt Nhân chỉ biết tròn mắt nhìn lão :

- Những công phu lão trượng vừa nói có liên quan thế nào đến bí kíp Vạn Lưu ?

Lão đáp :

- Nếu ngươi đã có quyền bí kíp trong tay ắt phải hiểu đó là thứ bí kíp bao gồm nhiều loại tuyệt học của các phái đã bị thất truyền suốt trăm năm qua.

- Võ học của các phái ư ?

Lão nhìn Mạnh Đạt Nhân và hiểu rằng nếu không giải thích tường tận thì có lẽ Mạnh Đạt Nhân sẽ khó thừa nhận chuyện đã cất giữ chân kinh. Lão trầm giọng :

- Theo lời đồn đãi vẫn có trên chôn giang hồ, đâu như các phái hữu danh đã có một thời nào đó hợp lại với ý định sẽ lập ra một loại tuyệt học gọi là cội nguồn của võ học các phái. Chuyện đúng hay sai thế nào thì tam sao thất bản nên khó rõ thực hư. Chỉ biết, độ sáu mươi năm trước bí kíp Vạn Lưu Quy Tông đã xuất hiện giang hồ, tạo một trường sát kiếp khiến bốn môn phải dốc hết toàn lực mới mong vãn hồi, đặt nhị viện nhị cung vào tình thế phải thoái ẩn. Và nhờ đó bốn môn mới biết sở học trong Vạn Lưu Quy Tông chính là công phu thất truyền của các phái. Như Hồi Phong Tuyệt Thức của phái Côn Luân, như Nhu Công...

Mạnh Đạt Nhân vụt xoa tay :

- Hóa ra là chuyện này, tại hạ hiểu rồi !

Và Mạnh Đạt Nhân ngưng lời, chỉ là để cân nhắc làm thế nào giải thích cho lão nhân hiểu.

Ngỡ Mạnh Đạt Nhân đang lẩn tránh câu đáp, lão hỏi :

- Người hiểu như thế nào ?

Mạnh Đạt Nhân mỉm cười :

- Chuyện nói ra tuy dài giòng nhưng tựu trung, tại hạ có am hiểu phần nào những công phu này là do những dấu vết, tựa hồ dấu vết võ học, được khắc ghi ở vách động Tam Điệp Cốc.

Lão nhân hoài nghi :

- Người muốn nói đó là những dấu vết gần đây được Địa Khuyết Cung phát hiện ?

Mạnh Đạt Nhân gạt đầu, định nói thêm về những di thể không đâu bị vùi trong bùn, nhưng lão nhân chợt bảo :

- Ta cũng từng nhìn thấy những dấu vết đó, tuyệt nhiên không phải là khẩu quyết, cũng không phải cách lưu lại võ học như người nói.

Mạnh Đạt Nhân ngạc nhiên :

- Lão trượng có nhìn thấy ? Vậy là lúc các phái bị Địa Khuyết Cung xúc xiểm giao đầu nhằm triệt hạ Thần Môn, lão trượng quả thật có xuất hiện ?

Lão cười nhạt, càng tỏ ý không tin Mạnh Đạt Nhân :

- Đương nhiên ! Chính vì thế ta mới bảo người những dấu vết đó không thể giúp người am hiểu sở học thất truyền của các phái.

Mạnh Đạt Nhân vì một ý khác chợt tỏ ra kinh nghi :

- Hó ra những lời do mỹ phụ kia từng nói với tại hạ...

Lão nhân cau mày :

- Mỹ phụ nào ? Ta...

Đúng lúc này, từ phía khu rừng bỗng có thanh âm vang lên :

- Môn chủ có lệnh, đại trưởng lão mau hồi sơn, cùng môn chủ nghị bàn đại sự.

Lão nhân lập tức hướng mặt về phía khu rừng :

- Khẩu thuyết vô bằng ! Trừ phi đại chuyên sứ có lệnh bài của môn chủ kèm theo.

Từ phía khu rừng có một nhân vật bước ra. Và hoàn toàn hữu ý, nhân vật nọ cố tình xạ nhìn Mạnh Đạt Nhân bằng tia nhìn diễu cợt.

Rúng động, Mạnh Đạt Nhân gọi đại trưởng lão :

- Lão trượng ! Tại hạ có điều này nghi ngờ, muốn nói với lão trượng, liên quan đến quý môn chủ.

Lão nhân chợt lừ mắt :

- Chuyện của bốn môn, người có tư cách gì xen vào ? Còn không mau lui đi ?

Hiểu ý lão không muốn Mạnh Đạt Nhân ngay ở đây, trước mặt một nhân vật Thần Môn khác, để lộ mối nghi ngờ của lão dành cho vị môn chủ.

Mạnh Đạt Nhân đành ngậm căm miệng. Nhưng vì hậm hực, vẫn muốn tìm cơ hội cáo giác về hành vi của môn chủ Thần Môn, mỹ phụ trung niên từng lục soát khắp người Mạnh Đạt Nhân để chiếm lấy tín vật tuyển chọn, nên Mạnh Đạt Nhân cố tình nấn ná lưu lại.

Nhân vật nọ đến đủ gần liền xòe tay cho đại trưởng lão nhìn thấy một vật sáng lóng lánh :

- Kèm theo khẩu lệnh đương nhiên phải có môn chủ lệnh bài. Mong đại trưởng lão mau chóng hỏi sơn, bàn kế sách đối phó với nhị viện nhị cung hiện nay đã xuất đầu lộ diện.

Vị đạo trưởng lão thoáng phân vân :

- Phải đi ngay bây giờ ư ? Lão phu đang có việc, vẫn chưa thực hiện xong.

Nhân vật nọ thu hồi lệnh bài :

- Đành tùy đại trưởng lão thôi. Bản chuyên sứ chỉ biết truyền đạt, chỉ mong đại trưởng lão chớ quên tình thế hiện nay của bốn môn, nếu không sớm liệu phương đối phó e khó tránh họa diệt vong.

Miễn cưỡng, đại trưởng lão nhìn Mạnh Đạt Nhân :

- Chuyện ta vừa nói với ngươi không thể xem thường. Chờ khi gặp lại ta sẽ giải thích rõ hơn.

Và lão quay nhìn vị đại chuyên sứ :

- Đi nào !

Ngay khi cả hai vừa khuất dạng, sát ngay phía sau Mạnh Đạt Nhân bỗng có người lên tiếng :

- Tiểu tử ngươi không ngờ lại mạng lớn phúc lớn, bị rơi xuống khe vực vẫn chưa chết.

Giật phắc người, Mạnh Đạt Nhân định quay lại thì huyết định thân đã bị chế ngự.

Hự !

Mạnh Đạt Nhân định kêu, hy vọng đại trưởng lão vì nghe thấy sẽ quay lại.

Nào ngờ cả á huyết cũng bị khống chế và Mạnh Đạt Nhân nghe thanh âm kia thì thào bên tai :

- Ngươi chớ mong lão Hoàng quay lại cứu ngươi. Không bao lâu nữa, đến lượt lão cũng chung số phận như ngươi thôi. Hừ !

Và người đó nhắc thân hình Mạnh Đạt Nhân lên, đưa vào ngôi trang viện từng tạo cảm giác bất an cho Mạnh Đạt Nhân.

Vút !

Hết chương 17